

Sygn. akt IV Ka 319/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 r.

sprawy **P. A.**

syna J. i K. z domu S.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 16 marca 2017 r. sygnatura akt II K 465/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego P. A. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. R. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 100 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 319/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2017r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, w sprawie o sygn.. akt II K 465/15, na podstawie art. 66§1 k.k. i art. 67§1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko P. A. o czyn z art. 284§1 k.k. polegający na tym, że w okresie pomiędzy grudniem 2011r. a marcem 2012r. w W., woj. (...), przywłaszczył sobie cztery felgi z oponami, oddane przez R. K. Ł. C. do renowacji o wartości 2.583 zł, należące do M. R., ustalając 2-letni okres próby. Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 100 złotych.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść, zarzucając:

- 1) naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk poprzez przekroczenie, kryteriów swobodnej oceny dowodów (art. 438 pkt 2 kpk), który spowodował w konsekwencji;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegający na przyjęciu, że pomiędzy oskarżonym R. K. nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży felg oraz wprowadzenia oskarżonego w błąd co do podmiotu własności (art. 438 pkt 3 kpk).

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 427 § 1 kpk apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego;
- zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa za wszystkie instancje w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła być uznana za skuteczną, ponieważ wbrew zarzutom obrońcy sąd meriti prawidłowo zgromadził, a następnie ocenił, zebrany materiał dowody, respektując zasady prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia, co doprowadziło do jedynie uprawnionego wniosku, że P. A. jest sprawcą występkę z art. 284§1 k.k., a opisanego w części dyspozytywnej wyroku.

W niniejszej sprawie sąd orzekający dysponował relacjami dwóch grup świadków, jednej, która potwierdzała wersję przedstawioną im przez oskarżonego (zakupu przedmiotowych felg i opon od R. K.) oraz drugiej, w tym samego R. K. i jego żony, którzy negowali fakt sprzedaży, utrzymując że koła zostały wydane Ł. C. w celu dokonania ich renowacji i to do tego mężczyzny, oskarżony zabrał je wbrew woli użytkującego, tj. R. K..

Jakkolwiek zauważyć należy, że w toku postępowania, z uwagi na nader zaskakującą postawę Ł. C., który wielokrotnie przesłuchiwany za każdym razem zmieniał wersję, dodając nowe elementy, bądź wycofując się z uprzednio przedstawionych, co czyni jego zeznania wewnątrznie niespójnymi, ale i pozwala stwierdzić, że świadek ten jest nieszczerzy i z sobie jedynie znanych powodów, starał się ukryć swój udział w całym zdarzeniu, to ostatecznie depozycje i tego świadka dały sądowi a quo podstawę do stanowczej konstatacji, iż mężczyzna ten felgami i oponami dysponował, otrzymawszy je od R. K., a wydał je P. A..

Oceniając zatem całość materiału dowodowego, którym dysponował sąd a quo, sąd ad quem uznał, że nie można podzielić zarzutu, iż ustaleń faktycznych, przedstawionych w uzasadnieniu, dokonano w skutek błędnej oceny dowodów, bo dokonanej z naruszeniem zasad wyrażonej w art. 7 k.p.k.

Za taką właśnie oceną materiału dowodowego, jak postąpił sąd I instancji, przemawia, prócz argumentów, które przedstawione zostały w pisemnych motywach, w pełni aprobowanych przez sąd odwoławczy, także to, że linia obrony P. A., w świetle ujawnionych okoliczności, w co najmniej 3 momentach jawi się jako nielogiczna, a działania uczestników zdarzenia, gdyby podzielić wersję oskarżonego, jako wręcz bezsensowne. I tak:

- T. J. utrzymywał, że P. A. poinformował go, że „w okresie zimowym 2011r. (...) R. (K. - dodane przez sąd) przywiózł mu felgi wraz z oponami do jego mieszkania” (k. 25v, 83v), a zapłacić za nie miał 500 euro w innym czasie, tj. przekazując pieniądze pod lokalem (...) w S.. Okoliczność zapłaty potwierdzali także K. K. i M. T. (k. 107v). Jakkolwiek samego spotkania nawet R. K. nie neguje, to jednakże okoliczności i przyczyna nie są tak jednoznaczne, jak sugerowali to świadkowi obrony. Znamienne, że ich relacje w tym zakresie nie są spójne ani co do tego czy widzieli pieniądze i wiedzieli z jakiego powodu mają być i komu przekazane, jak też czy w ogóle do ich przekazania doszło. K. K. siedziała wszak w samochodzie, a T. J. utrzymywał, że miał widzieć i słyszeć rozmowę dot. pieniędzy i sprzedaży kół, to już stojący obok niego M. T. ani rozmowy, ani przekazania pieniędzy nie widział. Kwestie te zasadnie dostrzegł i ocenił

sąd orzekający (k. 556). Stanowisko to sąd odwoławczy podziela, zwłaszcza kiedy uwzględni się to, że nie polegają na prawdzie zapewnienia P. A., że felgi przywiózł mu pod dom R. K..

- Osobą łączącą oskarżonego i użytkownika felg jest Ł. C., który początkowo nader stanowczo przeczył temu, by w ogóle miał do czynienia z przedmiotowymi felgami i dopiero po tym, kiedy dowiedział się o nagraniu jego rozmowy z R. K. (k. 74v i 98v), nie tylko nagle przypomniał sobie, że jednak z P. A. o pomalowaniu felg, które miał „odkupić” od R. K., ale nawet i to, że jednak widział przedmiotowe felgi i pokazywał mu je właśnie K.. W tym aspekcie okazał się nader niekonsekwentny, bowiem raz twierdził, że felg tych nikt mu nie przywoził i nikomu ich nie wydawał, by ostatecznie i tę wersję zmienić, stwierdzając, że „odbierał felgi od P. A.”, dodając, że nie było wówczas przy tym R. K. (k. 532).

Skoro tak, to brak logicznej odpowiedzi na pytanie w jakim celu R. K. miałby dzwonić do Ł. C. i skąd by wiedział, że felgi i opony były przez jakiś właśnie u niego? Gdyby istotnie wersja R. K., poparta zeznaniami J. K. i pośrednio Ł. O., nie polegała na prawdzie, to skąd J. K. wiedziałaby nie tylko jak mieszka Ł. C. (np. że ma ogród), ale i to, że ma psa?

W końcu nie można pominąć tego, że gdyby to P. A. oddał Ł. C. felgi i opony do renowacji, nagrana rozmowa – o czym przekonują właśnie zasady logiki i doświadczenia – miałaby zupełnie inny przebieg i treść.

Z treści rozmowy zarejestrowanej pomiędzy Ł. C. bo jemu felgi zostawili a R. K. nie wynika by ten, do którego dzwonił ostatnio wymieniony, był zaskoczony żądaniem, wręcz przeciwnie stwierdził, że P. A. uspokoił go, by **nie martwił się, bo ma świadków, że felgi kupił od K.** (k. 36 i 37).

Takich nielogiczności i niespójności nie ma, jeśli analizuje się wersję przedstawioną przez R. K., a wspartą relacją J. K., która to wersja racjonalnie uzasadniania to, że kontaktowali się z Ł. C. bo jemu felgi zostawili, a ten, informując, że ich nie posiada przyznał się im, że oskarżony odbierając je zapewniał go, by się nie martwił. Z tego też względu uznanie przez sąd meriti, że P. A. jest sprawcą występku z art. 284§1 k.k. jest uprawnione i jedynie słuszne.

Również i warunkowe umorzenie postępowania karnego z przyczyn wskazanych przez sąd I instancji jawi się jako uzasadnione, bo uwzględniające wszystkie okoliczności sprawy.

Z tych też względów zaskarżony wyrok utrzymany został w mocy.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, brzmienie art. 636§1 k.p.k. orzeczono o kosztach sądowych związanych z tym postępowaniem tj. obciążono nimi apelującego. Na podstawie art. 8 Ustawy o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 7 tej ustawy wymierzono opłatę za II instancję.